

THE NEW YORK TIMES BESTSELLERS

SIEVA STARP MUMS

Pārsteidzoši. Neaizmirstami. Šokējoši.
Publishers Weekly

GRĪRA HENDRIKSA
& SĀRA PEKANENA

GRĪRA HENDRIKSA
& SĀRA PEKANENA

SIEVA
STARP
MUMS

GREER HENDRICKS
& SARAH PEKKANEN

THE WIFE
BETWEEN
US

GRĪRA HENDRIKSA
& SĀRA PEKANENA

SIEVA
STARP
MUMS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.111-31
Pe 220

Text Copyright © 2018 by Greer Hendricks and Sarah Pekkanen
Published by arrangement with St. Martin's Press.
All rights reserved.

Grīras Hendriksas un Sāras Pekanenas
romāna "Sieva starp mums"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No angļu valodas tulkojusi Ingūna Jundze
Vāka dizains Artūrs Zariņš
Vāka foto © IrinaBg/Shutterstock.com

ISBN 978-9984-35-896-3

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2018

2017. GADA 25. JANVĀRIS

PIRMĀ DAĻA

PROLOGS

Viņa steidzīgiem soļiem mēro ietvi pilsētā, gaišie mati šūpojas uz pleciem, vaigi kaist košā sārtumā, un uz apakšdelma karājas sporta soma. Sasniegusi māju, kurā atrodas viņas dzīvoklis, viņa ieslidina roku somiņā un izņem atslēgas. Iela ir trokšņaina un pilna – dzeltenī taksometri traucas garām, ļaudis nāk mājās no darba, pircēji iegriežas delikātešu veikaliņā uz ielas stūra. Taču manas acis ne mirkli nenovēršas no viņas.

Viņa apstājas ieejas durvīs un ātri paraugās pāri plecam. Rodas sajūta, ka man cauri izskrejis elektrības lādiņš.

Interesanti, vai viņa jūt manu skatienu? Mūsu spēja uztvert skatienu ir prasme sajust, kad mūs kāds novēro. Cilvēka smadzenēs ir vesela sistēma, kas par to atbildīga. Tā ir ģenētiski mantota no mūsu senčiem, kuri uz to paļāvās, lai izvairītos no plēsoņu uzbrukumiem. Šo aizsardzības sistēmu esmu izkopusi sevi – pār ādu pārszkrien kaut kas statiskajai strāvai līdzīgs, un galva instinktīvi pagriežas, lai es pamanītu kādu vērojošu acu pāri. Esmu iemācījusies, ka šāda brīdinājuma ignorēšana parasti nozīmē briesmas.

Taču viņa vienkārši pavēršas pretējā virzienā, atver durvis un pazūd mājā, pat nepametusi skatienu uz mani.

Viņai nav ne jausmas, ko esmu viņai nodarījusi. Viņa ne-

zina par manis radīto kaitējumu; nezina par sabrukumu, ko esmu iekustinājusi.

Šai skaistajai, jaunajai sievietei ar sirdsveida seju un krāšņo augumu – sievietei, kuras dēļ mans vīrs Ričards atstāja mani, – es esmu tikpat neredzama kā balodis, kurš kaut ko uzknābā man pie kājām uz ietves.

Viņai nav ne mazākās nojausmas, kas ar viņu notiks, ja viņa turpinās tāpat kā līdz šim. Ne mazākās nojausmas.

PIRMĀ NODAĻA

Nellija nezināja, kas viņu pamodinājis. Taču, kad viņa atvēra acis, no gultas gala uz viņu noraudzījās sieviete baltā līgavas kleitā.

Nellijas kaklā iesprūda kiedziens, un viņa metās pēc beisbola nūjas, kas bija atbalstīta pret naktsгалdiņu. Pēc brīža acis pierada pie rītausmas neskaidrās gaismas, un sievietes dunošie sirdspuksti pamazām pieklusā.

Nellija īsi un saspringti iesmējās, jo saprata, ka viņai nekas nedraud. Tā bija tikai ilūzija, ko radījusi viņas kāzu kleita, kuru iepriekšējā dienā pēc atgriešanās no kāzu salona viņa pati bija pakarinājusi uz skapja durvīm.

Kleita bija ielikta plastikāta pārklājā, bet ņiebura daļa un kuplie svārki vienkārši bija piepildīti ar saņurcītu zīdpapīru, lai uzturētu formu.

Nellija atkrita atpakaļ uz spilvena. Beidzot atsākusi elpot normālā ritmā, viņa paraudzījās uz naktsгалdiņu, kur atradās pulkstenis ar kvadrātveida ciparnīcu. Zili izgaismotie cipari vēstīja, ka vēl ir pārāk agrs. Joprojām pārāk agrs.

Viņa izstiepa abas rokas pāri galvai un ar kreiso pasteidzās izslēgt modinātāja signālu, pirms tas sācis trokšņot. Ričarda dāvātais briljanta saderināšanās gredzens viņas pirkstā šķita smags un svešāds.

Pat bērnībā Nellija nebija spējusi viegli aizmigt. Mammai nekad nebija pietiekami daudz pacietības, lai piekoptu kādus garus gulētiešanas rituālus, bet tēvs mēdza maigi berzēt viņas muguru, kā rakstot teikumus uz viņas naktskrekla auduma. “Es tevi mīlu.” Vai: “Tu esi īpaša.” Un Nellija bija mēģinājusi uzminēt, ko īsti viņš raksta.

Vēl citreiz viņš bija vilcis ar pirkstu pāri auduma zīmējumiem: apljiem, zvaigznēm, trīsstūriem... Nu, vismaz tā bija, līdz vecāki izšķīrās un tēvs pārcēlās dzīvot citur; tolaik viņai bija deviņi gadi. Tad viņa gulēja viena pati savā lielajā gultā zem sārti violeti svītrotās segas un aplūkoja neglīto traipu, ko ūdens bija atstājis uz istabas griestiem.

Kad beidzot tomēr izdevās iemigt, Nellija parasti nogulēja krietnas septiņas vai astoņas stundas. Viņu bija pārņēmis tik dziļš bezsapņu miegs, ka māte mēdza sacīt: “Meitene guļ kā beigta.”

Bet kādā oktobra naktī, tolaik viņa jau mācījās koledžas vecākajā kursā, viss piepeši mainījās.

Bezmiegs spēji kļuva ļaunāks, Nellijas naktsmieru postīja dzīvi sapņi un spējas pamošanās. Reiz viņa savā studenšu biedrības mītnē nokāpa lejā uz brokastīm un biedrības “Či Omega” māsa pastāstīja, ka viņa esot miegā kliegusi kaut ko nesaprotamu.

Nellija bija mēģinājusi to neuztvert īpaši nopietni. – Sa-traucos par gala eksāmeniem, – viņa sacīja. – Statistika psiholoģijā būs kaut kas nāvējošs. – Pēc tam viņa bija piecēlusies no galda, lai ielietu vēl vienu krūzi kafijas.

Vēlāk gan Nellija bija pieteikusies uz vizīti pie koledžas psiholoģes, tomēr, par spīti šās sievietes maigajiem pierunāšanas mēģinājumiem, viņa nespēja runāt par silto agrā rudenis nakti, kura bija iesākusies ar degvīnu un smiekliem, bet

beigusies ar policijas sirēnām un izmisumu. Nellija divas reizes bija aizgājusi pie šās psiholoģes, taču atcēla trešo vizīti un tā arī vairs tur neatgriezās.

Pamodusies no kārtējā murga, Nellija šo to bija pastāstījusi Ričardam, kad sajuta vīrieša rokas cieši apvijamies ap sevi un saklausīja viņa zemo čukstu: – Es tevi turu, mazā. Pie manis tu esi drošībā.

Piekļāvusies viņam, Nellija baudīja drošību, pēc kādas, kā viņa atskārta, bija ilgojusies visu savu dzīvi. Pat vēl pirms incidenta.

Blakus Ričardam viņa beidzot varēja atkal ļauties trauslajam dziļā miega mierinājumam. Viņai likās, ka ļodzīgais pamats zem kājām beidzot ir ieguvis stabilitāti.

Tomēr iepriekšējo nakti Nellija bija pavadījusi viena pati savā vecajā pirmā stāva dzīvoklī sarkanbrūnajā smilšakmens ēkā.

Ričards bija aizbraucis uz Čikāgu lietišķās darišanās, un Nellijas labākā draudzene Samanta nakšņoja pie sava pašreizējā puīša.

Cauri sienām telpā ielauzās Ņujorkas skaņas: automašīnu taures, atsevišķi izsaučieni, suņa rejas... Par spīti tam, ka Augšistsaidā kriminogēnais līmenis bija zemākais pilsētā, pie logiem drošībai bija pieliktas restes un durvīm trīs atslēgas, ieskaitot vienu vispamatīgāko, kuru Nellija uzstādīja, kad ievācās šajā dzīvoklī. Tomēr Nellijai vajadzēja iztukšot vēl vienu glāzi šardonē, lai spētu iemigt.

Nellija paberzēja kņudošās acis un lēnām piecēlās no gultas. Viņa uzvilka frotē peldmēteli, tad vēlreiz paraudzījās uz savu kāzu kleitu un ieprātojās par to, vai tomēr viņa varētu izbrīvēt vietu savāniecīgajā skapī, lai vismaz kaut kā ietilpinātu tur šo tērpu. Taču svārku daļa bija pārmēru kupla.

Kāzu salonā, kur šai kleitai apkārt bija daudzas tikpat kuplas un vizuāliem rotātas māsas, tā izskatījās eleganti vienkārša, gluži kā šinjons starp milzu parūkām. Taču blakus drēbju juceklim un neizturīgajam *IKEA* grāmatu plauktam Nellijas pārāk piepildītajā guļamistabā kleita bīstami atgādināja Disneja princeses ietērpu.

Lai nu kā, tagad jau bija par vēlu kaut ko mainīt. Laulību diena ātri tuvojās, un katra detaļa atradās savā vietā, bija padomāts pat par tortes dekoru – blondu līgavu un viņas pievilcīgo līgavaini, kas sastindzināti kāda ideālā mirklī.

– Jēziņ, viņi taču pat izskatās jums abiem līdzīgi! – Samanta bija sacījusi, kad Nellija viņai parādīja senatnīgās ķīniešu porcelāna figūriņas fotogrāfijas, kuras Ričards bija atsūtījis pa elektronisko pastu. Šī figūriņa reiz bija piederējusi Ričarda vecākiem, un viņš pēc Nellijas bildināšanas to paņēma no savas daudzdzīvokļu mājas pagrabstāva noliktavas. Draudzene bija saraukusi degunu. – Vai tev kādreiz ir ienācis prātā, ka viņš ir pārāk labs, lai būtu patiesš?

Ričardam bija trīsdesmit seši gadi, viņš bija deviņus gadus vecāks par Nelliju un veiksmīgi strādāja par riska ieguldījumu fonda menedžeri. Ričardam bija skrējējiem raksturīgs muskuļots augums un patikams smaids, kas īsti neatspoguļojās vīrieša pētīgajās, tumši zilajās acīs.

Pirmajā tikšanās reizē viņš bija Nelliju aizvedis uz franču restorānu un visai kompetenti ar vīnzini apspriedis baltā burgundieša īpašības.

Otrajā reizē – kādā sniegotā sestdienā – Ričards bija brīdinājis Nelliju, lai viņa saģērbjas silti, un ieradās, nesdams divas zaļas plastmasas ragaviņas.

– Es zinu labāko kalnu Centrālparkā, – viņš bija paziņojis. Ričardam kājās bija padiluši džinsi, un šajā apģērbā viņš

izskatījās tikpat labi kā savos lieliski piegrieztajos uzvalkos.

Un Nellija nebija jokojusi, kad uz draudzenes jautājumu atbildēja: – Tikai katru mīļu dienu.

Nellija atkal apslāpēja žāvas un septiņos soļos aizgāja līdz sīciņajai virtuvītei, aukstajam linolejam saldējot kailās pēdas.

Viņa ieslēdza griestu lampu un pamanīja, ka Samanta bija likusi pie tējas medu un atstājusi nepatīkamu nekārtību. Jau kārtējo reizi... Lipīgā masa bija notecējusi uz leju gar burciņas malu, un dzintara krāsas diķītī bija ielipis prusaks, kas nu visiem spēkiem pūlējās izkļūt no ķēpīgā gūsta.

Pat pēc gadiem ilgušās dzīvošanas Manhetenā šāds skats uzdzina Nellijai nelabumu. Viņa paķēra vienu no Samantas netirajām krūzēm un uzlika to pāri kukainim.

“Lai viņa pati tiek ar to galā,” Nellija nodomāja. Gaidīdama, kamēr uzvārās kafija, viņa atvēra klēpj datoru un sāka pārbaudīt elektroniskā pasta iesūtņi... kupons no GAP veikala; mamma, kura acīmredzot bija kļuvusi par veģetārieti, lūdza Nelliju parūpēties, lai laulību svinībās būtu arī ēdieni bez gaļas; atgādinājums par to, ka jāveic kārtējais kredītkartes maksājums.

Nellija ielēja kafiju krūzē, kas bija rotāta ar uzzīmētām sirdīm un vārdiem “Pasaules labākā skolotāja”. Viņai un Samantai, kura arī strādāja par skolotāju tajā pašā privātajā pirmsskolas izglītības iestādē, plauktā nekārtīgi bija salikts vismaz ducis gandrīz vienādu krūžu. Nellija ar baudu iedzēra kafijas malku.

Šajā dienā Nellijai bija paredzētas tikšanās ar desmit viņas trīsgadnieku klases bērnu vecākiem. Un bez kofeīna draudēja briesmas, ka viņa varētu kādā klusā stūrī vienkārši aizmigt, bet šādās reizēs vajadzēja būt labā formā.

Vispirms ieradīsies Porteri, kas pēdējā laikā bija pauduši

satraukumu par to, ka viņas klasē nepietiekami tiekot veicināts radošums. Viņi bija ierosinājuši lielo leļļu māju aizstāt ar milzīgo indiāņu vigvamu un nosūtījuši Nellijai saiti uz lapu *The Land of Nod*, kurā tādu varot iegādāties par divsimts divdesmit deviņiem dolāriem.

Nellija nodomāja, ka, pārcēlusies pie Ričarda, viņa pēc Porteriem ilgosies tikai nedaudz mazāk kā pēc tarakāniem šajā dzīvoklī. Viņa paskatījās uz Samantas krūzi un, sajutusi vainas apziņas uzplūdu, ar papīra dvielīti ātri savāca kukaiņi un aizskaloja to tualetes podā.

Iezvanījās Nellijas mobilais telefons. Viņa ietinās dvielī un aizsteidzās uz guļamistabu, lai paņemtu somiņu. Taču telefona tajā nebija. Nellija mūžīgi to pamanījās nolikt kādā nevietā. Galu galā viņa atrada telefonu savas vatētās segas krokās.

– Hallo? – viņa sacīja.

Neviens nerunāja.

Ekrānā uzrādījās, ka zvanītāja numurs nav nosakāms. Taču jau pēc īsa mirkļa tur uzmirgoja paziņojums par balss pastkastītē atstātu ziņu.

Nellija piespieda taustiņu, lai šo ziņu noklausītos, taču dzirdēja vien klusu, ritmisku skaņu. Elpošanu.

Viņa nosprieda, ka tas ir kāds telemārketinga darbonis, un iesvieda telefonu atpakaļ gultā. Kas tur liels? Viņa visu uztvēra pārāk saasināti, kā jau tas reizēm gadījās. Viņa vienkārši bija pārņemta ar visu. Galu galā jau dažu nākamo nedēļu laikā viņa aizvāks mantas no sava dzīvokļa, pārcelsies pie Ričarda un, rokās turēdama baltu rožu pušķi, soļos pretī jaunai dzīvei. Pārmaiņas spēja atņemt drosmi, un pēdējā laikā viņai to ir bijis patiešām daudz.

Un tomēr... triju nedēļu laikā šis bija jau trešais zvans.